

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 190.

Tiende Session.

47de Møde.

Lørdagen den 5te December.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren (fortsat): Der er forøvrigt mangfoldige Gange fra den ærede Rigsdagsmands Side fremkommet Anthydninger, som gik ud paa, at Embedsmændene i det Hele taget, ligesom nu Professorerne, skulde i en ganske særlig Betydning betragtes som Levebrødsmand, men jeg maa dog i saa Henseende bemærke, at de ikke ere anderledes stillede, end alle Andre ere det. Ere ikke Alle Levebrødsmand? Søge ikke alle de ærede Herrer her i Salen, enten de ere Embedsmænd eller ikke, hver paa sin Viis, at komme til et Levebrød? Der maa altsaa tages under Overveielse, hvad der er passende og rimeligt med Hensyn til den økonomiske Stilling, som Professorerne maae antages at have Krav paa. (Esfæring: Jeg har ikke talt om Levebrødsmand, jeg har talt om en Levebrødsføle!). Naar nu altsaa Spørgsmaalet bringes tilbage til dette sit rette Standpunkt, troer jeg, at jeg ligeoverfor den ærede Rigsdagsmands Uttring mod min tidligere Udtalelse: Nei, saaledes kan Sagen ikke tages, med langt større Føie kan sige ligeoverfor hans sidste Udtalelse: Nei, saaledes bør Sagen ikke tages. — Naar der nu spørges om, hvorledes Sagen er tagen fra Ministeriets Side, saa kan jeg ikke Andet end tildeels gjentage, hvad jeg yttrede under Sagens 1ste Behandling. Det vil vise sig for Enhver, der har gennemgaaet den nebfatte Comitæes Forhandlinger, angaaende Bestemmelsen af Gagerne, at den

ingenlunde alene har seet hen til, hvad der kunde ansees som en rimelig økonomisk Stilling for de vedkommende Professorer, men ogsaa taget bestemt Hensyn til, hvad der kunde ansees for at være passende, naar Hensyn tages til, at Udgifterne skulde have fra selve Universitetet, idet den gik ud fra den bestemte Forudsætning, som jeg ligesaa bestemt har fastholdt, at det naturligtviis er af Universitetets egne Midler, at disse Gageringer skulle afholdes, — og da ogsaa dette kom frem her i Salen ved den 1ste Behandling, vil jeg ligeledes bede Enhver gennemlæse de Uttringer, der dengang faldt, og see, om der deri er Nogetsomhelst, der kunde ligne en Hentydning til, at det, her forlanges, er nogen urimelig eller overdreven Fordring, navnlig ligeoverfor Universitetet. Jeg vil bemærke, at den ærede Rigsdagsmand dengang selv modtog Forslaget paa en saadan Maade, at jeg troede, og det yttrede jeg ogsaa, at der kunde være Haab om, at der fra hans Side ikke vilde møde nogen Modstand, der kunde forhindre Forslaget fra med Lethed at gaae igjennem Thinget. Det blev ogsaa af en anden æret Rigsdagsmand, som ellers holder meget stærkt paa, at der ikke gives for høie Gager, nemlig Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Wint her), erkjendt og erklæret, at det netop med Hensyn til Professorerne maatte indrømmes, at der var Trang til en saadan gennemgribende Gageforbedring som den, hvorom der var Spørgsmaal. Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds, gjorde i det Væsentlige kun den Indvending mod Forslaget, at han, uagtet han var tilfreds med, at der var foreslaaet en Anvendelse af Bygprincipet, dog ikke yndede den Form, der